

CINEMA

Woody Alien, ti voglio bene

«Broadway Danny Rose», la darrera pel·lícula de Woody Allen

Per a alguns, el nom de Woody recordava només el d'una discoteca ben marxosa de la ciutat de València. Per a uns altres representava un dels únics cordons umbilicals que ens unia amb la megalòpolis més important del segle XX, l'Atenes d'ara: la ciutat de Nova York.

Woody Allen, que d'ell es tracta, va fer que es posàs de moda ser baixet, dur ulleres, ser nassut i que se celebràs el *Yaum Kippur* cantant el *Habba Naguila*. Però els temps han canviat. Ara portem tacons de macaris, ens hem passat per General Òptica, hem posat el nostre nas en les mans del Dr. Jeckyll de torn i ens hem convertit a la religió de Wojtyla, després de veure les seues actuacions (deixeble com és de Lee Strasberg) en els mitjans de comunicació de masses.

Ara ens arriba l'última obra mestra d'Allen Konigsberg (nom que figura en la partida de circumcisió de Woody Allen), *Broadway Danny Rose*. Aquest film continua el camí iniciat ja per Allen amb *Zelig*. Un camí que Richard Corliss, crític de la revista *Time*, comparava amb l'obra de miniatu-

ristes medievals com Vermeer, Webern i Faberger. L'autor d'*Annie Hall* deixa de banda, afortunadament, l'enanisme i l'onanisme mental d'alguns títols anteriors, en els quals sobreeixia un cert diletant i delatant plomall amb perfum de mala consciència intel·lectual.

Ara ens ofereix una senzilla i curta història de 84 minuts, sobre un personatge del *show bussiness*, Danny Rose, interpretat per ell mateix. I és precisament la senzillesa una de les virtuts del seu cinema que més destaquen ací. Demanar-li la profunditat de la «crítica de la raó pura kantiana» del seu col·lega Immanuel (tots dos són Konigsberg) seria com demanar un entrecot Wellington en el Kentucky Fried Chicken o el Burger King de la cantonada.

Amb Woody, vaja, la unanimitat s'ha produït. Els depredadors de 24 imatges per segon, els deglutinadors de 4 gags per minut i els carronyers de cel·luloide vitamínic ens hi hem posat d'acord. Aquest nou Allen serà, en la vuitantena, allò que foren l'*anfetalidon* i el canut de trilita en els anys setanta. «Hey guy, that's wild stuff».

Fotografia Mediterrània

Josep MERITA

Amb ocasió de la Mostra de Cinema Mediterrani i del 29 de setembre al 14 d'octubre, s'ha pogut contemplar a València l'exposició «Fotografia Mediterrània», realitzada amb el patrocini de l'Ajuntament de la ciutat i instal·lada en les sales del Cercle de Belles Arts i la galeria Visor.

S'hi aplegaven 25 fotògrafs de la conca mediterrània, seleccionats per Joan Fontcuberta i Cristina Zelich, amb motiu de la mostra d'ídèntica denominació muntada pel depar-

quitectura, el folklore i altres, emparentats d'alguna manera, influeixen i conformen un estil de visió?

Si la fotografia semblava ser la privilegiada a les primeries de l'any, amb les I Jornades Fotogràfiques, ara fa el paper de parent pobre, col·locada com un «afegit», que acompanya el seu descendent més brillant: el cinematògraf, amb l'únic punt de contacte que suposa la mediterraneïtat. S'hi pot observar un cert «pensat i fet». ¿Es tractava d'aprofitar l'avinentesa? Si la in-

Una obra de Vicenzo Castella

tament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, per l'abril passat. Aleshores, l'exposició fou acompanyada d'un simposi internacional amb fotògrafs, crítics i historiadors sobre temes de discussió com ara ¿hi ha realment una personalitat comuna en la producció fotogràfica creativa que es realitza en la majoria dels països mediterranis? ¿fins a quin punt uns factors d'entorn com la llum i el paisatge, l'ar-

tenció era presentar al ciutadà la fotografia mediterrània, podria haver-se dut en un altre moment i no sota l'ombra del cinema. Si es tractava de donar lluentor i complement a la Mostra, es podia haver organitzat qualsevol altra exposició de caire marítim. Com diu Joan Fontcuberta, «el mediterraneisme ha esdevingut en els últims temps un denominador comú per a tota mena de festivals i congressos».